

Μ. ΣΚΟΥΦΟΥ «Καὶ μ' αὐτὴ κάθεται ὥρες καὶ παίξει κλεισμένη στὴν κάμαρά της».

μαθητρίας. Ἡ Φωτεινὴ ὅμως εἶνε τιμωρημένη καὶ πρέπει νὰ μείνῃ μέσα».

— «Ἀς ἦνε, γι' αὐτὴ τὴ φορὰ θὰ μοῦ κά-
νετε τὴν χάριν νὰ τὴν συγχωρήσετε καὶ νὰ μοῦ
τὴν ἀφήσετε αὐριο. Θαρρῶ πῶς καὶ θὰ κατα-
φέρω μαζί της».

— «Πρὸς χάριν σας, ἔστω. Ἀλλά, κυρία μου,
νίπτω τὰς χεῖρας μου. Μὲ τόσῃν αὐστηρότητα
ποῦ τῆς φερόμεθα καὶ μόλις καὶ μετὰ βίας τὴν
καθυποτάσσωμεν».

— «Ἴσως μὲ τὴν ἐπιείκειαν τὸ κατορθώσετε
εὐκολώτερα. Θὰ σᾶς παρακαλέσω ὅμως θερμῶς
νὰ τὴν ἀφίνετε νὰ παίξῃ ὅσο θέλει μὲ τὴν κού-
κλα της· μόνο νὰ μὴ τὴν πάρουν εἰδῇσι τᾶλλα
τὰ κορίτσια».

— «Ὅπως ἀγαπᾶτε, κυρία μου,» εἶπε μειδι-
ῶσα μὲ δυσπιστίαν ἡ ἀγαθὴ διευθύντρια.

Καὶ τὴν ἄλλῃ μέρα τὸ πρωτὶ ἡ καλὴ θεία
ἦλθε καὶ πῆρε τὴν Φωτεινὴν ἀπὸ τὸ σχολεῖον,
καὶ τὴν ἐπῆγε κατ' εὐθεῖαν εἰς τὸ Κεντρικὸν
Μουσεῖον.

Καὶ τὰ γαλανὰ ματάκια τῆς μικρούλας ἀνοι-
ξαν πρὸ μεγάλα μπροστὰ σ' τὰ σκαλισμένα μάρ-
μαρα. Ἐστέκετο ἐκθαμβὸς ἐμπρὸς εἰς κάθε
ἄγαλμα, εἰς κάθε ἀνάγλυφον, καὶ ἐρωτοῦσε τὴν
θεῖαν τῆς χιλίας λεπτομερείας διὰ τὸ κάθε ἓνα,
τί ἦτο καὶ τί παρίστανε καὶ ποῖος τὸ εἶχε κάμει.

Ἡ θεία Πολύμνια ἤρε τότε τὴν κα-
τάλληλον στιγμὴν νὰ ρίψῃ τὴν μαγικὴν
λέξιν.

— «Καὶ τί νομίζεις; Ἄν εἶσαι καλὴ
καὶ ἐπιμελὴς καὶ ἀρχίσῃς ἀπὸ τώρα ἰχνο-
γραφίαν, καὶ μελετᾷς καὶ τὴν ἱστορίαν σου
νὰ μάθῃς ποιοὶ ἦσαν ὅλοι αὐτοὶ οἱ μαρμά-
ρινοι θεοὶ καὶ ἄνθρωποι ποῦ βλέπεις ἐδῶ
μέσα, καὶ ποιοὶ τοὺς ἔκαμαν, καὶ μάθῃς
ἀκόμη πολλὰ ἄλλα πράγματα, θαρρεῖς πῶς
καὶ σὺ μιὰ μέρα δὲν θὰ μπορέσῃς νὰ κόμῃς
τέτοια ἀγάλματα;»

Ἡ Φωτεινὴ ἐκύτταξε καλὰ καλὰ τὴν
θεῖαν τῆς.

— «Καλὲ τί λές, θείτσα, ἀλήθεια;»
καὶ ἄρχισε νὰ κτυπᾷ τὰ χεράκια τῆς. «Μὰ
μπορεῖ ποτέ νὰ γίνω τόσο δυνατὴ ποῦ νὰ
μπορῶ νὰ κόβω μάρμαρα καὶ νὰ τὰ σκαλίζω;»

Ἡ θεία ἐγέλασε μὲ καλωσύνην.

«Ἐννοῖα σου, Φωρὸ μου. Σιγὰ σιγὰ
ὅλα θὰ γίνουν. Τώρα νὰ ἦσαι ἐπιμελὴς
καὶ νὰ μαθαίνῃς καλὰ τὰ μαθήματά σου,
καὶ νὰ καταγίνεσαι σ' τὴν ἰχνογραφίαν σου.
Κι' ἔτσι ἅμα μεγαλώσῃς μπορεῖ νὰ γί-
νῃς μιὰ μεγάλη γλύπτρια».

Ἀπὸ τότε ἡ ζωὴ τῆς μικρούλας ἐτονί-
σθη ὁλόκληρος εἰς τὸ διαπασῶν τῆς μιᾶς
αὐτῆς φράσεως. «Θὰ γίνω γλύπτρια.»

Καὶ ἡ εὐτυχὴς διορατικότης τῆς καλῆς
θείας ἐξύπνησε μέσα τῆς κάτι μέγα καὶ ὠραῖον,
τὸ ὅποῖον εἰμποροῦσε καὶ νὰ μείνῃ κοιμισμένο
γὰ πάντα.

Ἡ μικρὰ ἀνυπότακτος ἐδαμάζετο τώρα ἀπὸ
τὴν γραμμὴν καὶ τὴν φωτοσκίασιν, καὶ εἰργά-
ζετο καὶ ἐμελετοῦσε μὲ σοβαρότητα μεγάλῃς δι'
ἓνα μακροσμένον σκοπὸν. Ἐνίστοε ἀμφέβαλλε
διὰ τὸν ἑαυτὸν τῆς, καὶ ἐπανελαμβάνανε μέσα τῆς
μὲ ἀδυσμυνίαν.

— «Ἀρὰ γε θὰ μπορέσω ποτέ μοι; Ἀφοῦ
ὅμως τὸ εἶπε ἡ θείτσα».

Ἄν καὶ δὲν τῆς ἔμανε πολὺς καιρὸς τώρα, ἐν
τούτοις δὲν ἐλησμονοῦσε τὴν κούκλαν τῆς. Ἀφοῦ
προηγούμενως ἐλάβανεν ὅλας τὰς προφυλάξεις
μὴ τὴν ἰδοῦν τὰ κορίτσια, ἐβγαζε τὴν κούκλα
τῆς ἀπὸ τὸ κουτί καὶ ἄρχιζε νὰ τῆς ὁμιλῇ.

— «Οὐφ! πῶς δὲν μοιάζῃς τώρα πρὶν μὲ παιδὶ
ἀληθινόν. Τὰ μάτια σου εἶνε σὰν τῆς κουκουβάγιας
ὀλοστρογγύλα, τὰ χέρια σου πάντα ἀνοικτὰ καὶ
ἀπλωμένα σὰν νὰ ζητιανεύῃς. Ἀς εἶνε, μὴν πι-
κραίνεσαι. Δὲν φταῖς ἐσύ. Στάσου σὰν ἐκείνη τὴν
κυρία τὴν πέτρινν ποῦ εἶδαμε σ' τὸ Μουσεῖο.
Θέλεις νὰ σὲ πάγω 'ς τὸ Μουσεῖο; ἐκεῖ νὰ ἰδῇς
κούκλες, νὰ χάσῃς τὸν νοῦ σου».

Καὶ ἐνῶ ἐφλυαροῦσεν ἔτσι, ἀπετύπωνεν ὅλας
τὰς ἀναμνήσεις τῆς ἐπάνω εἰς τὸ ἀρθρωτὸν σῶμα
τῆς κούκλας, καὶ ἐπανέβλεπε μέσα εἰς τὴν ἄχα-
ριν κίνησιν τῶν ναστοχαρτίνων μελῶν, τὴν ἐπι-